

[Finansministeren.]

et forslag til dagsorden. Det kan vi ikke modtage fra regeringens side. Allerede ud fra de synspunkter, som statsministeren har fremsat om finanspolitikken, og hvad jeg her har føjet til, ville det jo være umuligt for os at acceptere det, men også af den grund, at jeg kan sige, at enhver, der har arbejdet med merværdiafgiftens problematik, ved, at den ikke lader sig opretholde, som hr. Kai Moltke foreslår, med det væld af undtagelser, som han samtidig foreslår skal ind i merværdiafgiften.

J. O. Krag: Ja, det var jo en rigtig finansministertale, vi hørte her. Den, der i sådan noget som en snes år har hørt hr. Poul Møller herinde og hørt finansministeren herinde, skulle jo næsten tro, det var et nyt og forandret menneske, vi har truffet, og det er det måske også.

Mon ikke det var en lille smule letsindigt af statsministeren at tale om befolkningens hukommelse? Det kunne jo være, at statsministeren selv havde brug for lidt optimisme — og de øvrige regeringspartier også — i retning af et håb om, at befolkningens hukommelse er kort.

Hvad med de nuværende regeringspartiers holdning til indkomstpolitikken i december måned? Da kneb det vist lidt, da der blev appelleret til ansvaret. Da var der ikke ret meget ansvar til stede, men da var der en betydelig lyst til ved en fuldstændig kynisk og usaglig holdning til indkomstpolitikken sammen med en fløj af SF at vælte regeringen. Mon statsministeren tror, at befolkningen har glemt det?

Jeg havde lige en venlig bemærkning til finansministeren, den var faktisk venligt ment: hvad om befolkningen husker finansministerens holdning til skatteniveauets højde ved tidligere lejligheder? Jeg tror, også finansministeren har grund til at være optimist, håbe på en kort hukommelse hos vælgerne.

Og hvad med alle 3 regeringspartiers holdning til beskæftigelsen? Man gik jo til valg på fuld beskæftigelse. Hvad var det for en fuld beskæftigelse? Det var én, der var bedre end den, den socialdemokratiske regering havde kunnet præstere. Og hvad har vi så i dag? Ja, statsministeren erklærede det jo åbent: man har en arbejdsløs-

hed, der er væsentligt større. Det skal jeg i øvrigt komme tilbage til.

Eller kildeskatten. Det er måske næsten synd at minde regeringens medlemmer om det, men der var jo nogle glimrende valgannoncer om kildeskatten til den rette tid, så skulle man stemme på B og C, og hvad bogstaver partierne nu har. Hvis jeg havde været statsministeren, så ville jeg ikke have gjort de bemærkninger om befolkningens hukommelse og nu fortrydt, at jeg havde gjort dem.

Ja, vi fik jo nye arbejdsløshedstal i går. Igen en stigning i ledigheden. Vi er nu oppe på 25.000 arbejdsløse. Det svarer til 3 pct. af den samlede styrke, $\frac{1}{2}$ gang så meget som for et år siden, da den socialdemokratiske regering selv erkendte, at tallet lå for højt, og var meget aktiv for at få det nedsat.

Offentligheden får undertiden det indtryk, at det er kommet helt bag på regeringen, at arbejdsløsheden er vokset så stærkt i denne regerings tid. Os andre underretter det ikke. Finanspolitikken måtte virke i den retning. Man sætter de indirekte afgifter, moms, i vejret med 1 milliard kr. oven på forhøjelserne i de direkte skatter — oven på forhøjelserne i de direkte skatter — og derved sker der en nedsættelse af efterspørgslen, som påvirker omsætning, produktion, de erhvervsdrivendes forventninger, deres investeringer og skaber arbejdsløsheden.

Men, siger regeringen så, nu har finansministeren lempet finanspolitikken. Det har finansministeren jo ikke. Der er indtruffet en række tilfældigheder, i hvert fald noget, som finansministeren ikke havde tilstræbt eller forudset, som har slået hans finanspolitik i stykker. Et kasseoverskud, et planlagt overskud, blev forvandlet til et planløst underskud, som finansministeren har affundet sig med. Så kan man spørge: ja men rummer så ikke denne forandring en påvirkning af forbruget i opadgående retning, der redder den situation, jeg lige har beskrevet? Nej, kun i ringe omfang. For hvad er det, pengene, de penge, finansministeren ikke havde regnet med, er gået til? Ja, op imod $\frac{1}{2}$ milliard kr. til landbruget, landbrugsmomsen og de berømte 125 mill. kr., og de går jo kun i ringe omfang til forbrug. Det er jo penge, som landbruget behøver til likviditetsforbedring, og som går videre til likviditetsforbedring i de virksom-